Ч. 43. Четвер 9 марта (24 лютого) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділї і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Розрухи в Барцельонї. — Подї в Росиї і російско-японьска війна.

Ґр. Тіша в розмові з одним з редакторів мадярскої ґазети „Ujsag" заявив, що відділене Угорщини від Австриї і утворене самостійного округа митового стрітить великі трудности, бо Угорщина не має вигляду, щоби могла заключити окрему самостійну угоду торговельну з Нїмеччиною, а угода така була би в случаю утвореня окремого округа митового дуже важною для Угорщини, бо она мусїла би на нїмецких торговицях знайти відшкодоване за страти, які потерпіла би на торговицях австрийских. Ґраф Тіша уважає утворене самостійного округа митового перед часом, коли кінчить ся заключена угода з Нїмеччиною, значить ся перед 1917 р. за зловіщу похибку серед теперішних обставин, хоч би лиш зі взгляду на трудність відновленя угоди торговельної з Нїмеччиною. З того факту однакож, що угоду вже заключено з Нїмеччиною, не виходить для Угорщини хоч би лиш моральний обовязок принятя угоди в такім случаю, коли би був утворений самостійний угорский округ митовий, бо він заким приступив до переговорів з нїмецким правительством, заявив, що справа ся не скорше прийде під нараду угорского парляменту, аж буде порішена судьба економічних відносин до Австриї.

З Будапешту доносять, що на нинїшній авдиєнциї у Цїсаря будуть приняті слїдуючі угорскі полїтики: Дараній, Кольоман Талї і Людвик Лянґ; в четвер: Николай Томашич і Стефан Раковский а в пятницю Роберт Зеленьский і ґр. Іван Зічі.

Минувшої недїлї вибухли були в Барцельонї великі розрухи робітничі, підчас котрих робітники хотїли здержати рух трамваїв і не лиш кидали камінєм, але й стріляли з револьверів. З Мадриду доносять тепер, що іспаньске правительство уважає сей рух за дуже небезпечний, бо він має бути доказом дуже розширеної анархістичної орґанїзациї в цїлій Катальонїї. Факт, що розрухи вибухли лиш в Барцельонї, має бути лиш наслїдком якогось непорозуміня або похибки орґанїзациї. Оногди рано перед палатою маркіза Пуебля знайдено бомбу, котра лиш длятого не вибухла, що єї ще в пору відкрито і усунено.

Мимо манїфесту царя і звістного указу о якійсь участи вибраних народом людий в законодавстві не заносить ся в Росиї на спокій. Специяльний кореспондент берлиньского „Lokal-Anzeigera" доносить, що революцийний рух в Росиї не доходить до кінця; правительство не робить нїчого, щоби той рух здержати, але противно, своїм мовчанєм, своєю апатиєю, ще й причиняє ся до того, що рух той ширить ся що раз більше. Страйк робітників в Петербурзї ширить ся дальше. В шлїсельбурскій части міста страйкують всї робітники; так само й у виборгскій. В путилївских фабриках страйк єсть лиш частковий. Впрочім в місті має бути спокій. В кругах социялїстичних говорять, що в Петербурзї і найблизшім окрузї столицї число страйкуючих дійшло вже до 240.000 людий. Здаєсь однак, що о тім можна сумнївати ся. У фабрицї набоїв Гаймовского прийшло дня 6 с. м. до великої бійки робітників з войском, підчас котрої зранено 15 осіб.

На Кавказї не удало ся правительству й доси завести спокій. Ґрузини не признають російского правительства і вибрали собі своїх власних судиїв та піддають ся їх вирокам. Революцийні комітети на Кавказї відбувають наради майже публично і нїхто їм в тім не перешкаджає.

Варшавским ґен.-ґубернатором іменований на місце тяжко недужого Черткова, атаман доньских козаків Максимович, як кажуть Русин з роду. Максимович має бути чоловіком гладким і доброї волї а при тім і вельми інте-

---

12)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин.

(Дальше).

Панок, з котрим ми так познакомили ся, то був пан Сілля, типова фіґура з Монте Карльо. Він усьміхнув ся, поклонив ся ще раз, а відтак відповів: Моя пані, я взагалї не забуваю нїчого, а вже найменше то, коли мав щастє пізнати красну женщину! Але я пригадую собі то щастє лиш тодї, коли й она собі мене пригадує. Я научив ся від Американцїв, що мужчина не повинен нїколи перший поздоровляти даму. Одна леді сказала менї одного разу: „Не можна нїколи знати, чи то менї приятно, щоби в данїй хвили або в якімсь товаристві мужчина перший мене поздоровив; треба заждати, аж я дам причину до того". Я то собі запамятав. Моя память супротив дам, що зробили честь моїм сальонам в Ез, виступає аж тодї до акциї, коли они так любенькі, що відкличуть ся до того.

— Ви могли би дійстно хочби яку сьвяту скомпромітувати — сказала на то Беатріса, — коли зачнете розводити ся о своїй теориї, як то вам хтось пригадав ся або вийшов з памяти.

Сілля мав велику охоту щось відповісти на той докір, але пан Мекдуф не дав єму прийти до слова. В своїй добродушности і зі звичайним собі сарказмом відозвав ся він спокійно: „Впрочім на площи в Монте Карльо не може то нїкого скомпромітувати, коли хтось довідає ся, що він грав також і деинде". Підчас коли так Анґлїєць ту дразливу справу дискреций, на котру я мусів тихцем усьміхнути ся, обмежив на пристрасть граня, старав ся він зараз відвернути увагу від своєї власної дипльоматиї і говорив дальше: З мого доброго Суллї буває иногдї дуже великий дипльомат. То, бачите, стало ся єго другою натурою, коли він своєю зручностию осягнув подібні успіхи як Кавур [1]). Кавур зробив з маленького краю королівство Італію, а пан Сілля зробив з нїчого свою державу в Альпах.

По інтелїґентнім лици пана Сіллї видко було, що він не такий доробкович, котрий би похвалу Мекдуфа брав за добру монету. Але він очевидно рад був з того, що той собі з него глузує, бо то вивело єго з того прикрого положеня, в яке ввела єго дразливість Беатріси. Длятого сказав він:

— То правда, що я з нїчим зачав. Я не з тих людий, що встидають ся своїх початків. Я не мав анї одного сотика, коли я отворив Касіно де Віолет, котрого слава яко зборного місця елеґантиї і збитку звістна нинї загально.

Беатріса тимчасом була очевидно зла сама на себе за свою дурноту, якої я впрочім нїколи у неї не добачив, бо піддобрюючись своїм звичайним способом відозвала ся: „За кару за попереднє мусите нам розповісти, як ви то зробили, а ми сядемо собі коло вас".

Анґлїєць приказав подати дещо на успокоєнє умів, а я прилучив ся до просьби Беатріси. „Менї то не може нїяк поміститись ся в голові, як ви могли устроїти такий збиткований дім з городами, салями до танцю, на концерти, театральні вистави, реставрацию і салї до гри, не маючи на то нїяких гроший. Хиба ви може де позичили у кого?

Сілля покивав на то головою. „Чи позичка, чи власне майно, або й акцийне товариство — то все-таки у всїх таких случаях були би прецї гроші. А то нї — я таки дійстно не мав нїчого, анї своїх гроший анї від нїкого.

— Як же ви до того взяли ся? — спитав я здивований.

— Зовсім просто — відповів він. — Коли я прийшов до Еэле-Бен [2]), щоби там пошукати собі місця за кельнера, побачив я, що там єсть касино, котре, що правда, процвитало, але зовсім не відповідало тому рухови, якого вимагало таке місце, що як би сотворене до збиткового житя. Старі римскі жерела притя-

[1]) Ґр. Каміль Кавур (Cavour), славний муж державний, полїтик і дипльомат, що родив ся 1810 р. в Туринї і причинив ся найбільше до того, що з маленького королївства Сардиниї зробило ся велике королївство, нинїшна Італія.

[2]) Ез-ле-Бен (Aix-les-Bains), місто у французскій Сабавдиї, з сїрчаними і галуновими купелями. В однїм з тамошних жерел, добуває ся із землї жерело сїрчаної води, горяче до 45 степенїв, а в другім, галуновім жерелї, має вода 43 степенїв. Тут були вже за римских часів славні купелї, що помагали на гостець і подібні хороби.

ліґентним; єго іменоване не стрітило доси негодованя в польських кругах. Після насцівших вістий з Варшави лежить Чертков смертельно недужий і нема вже надії на удержане єго при житю.

До „Köln. Ztg" доносять з Петербурга, що в Царскім Селї арештовано якогось молодого мужчину, котрий там проходжував ся і всему приглядав ся. При арештованім знайдено револьвер. Він каже, що єсть свояком ґен. Фока, котрий єсть при армії в Манджурії, і що перед кількома днями приїхав з далекого Всходу та вибрав ся до Царского Села, щоби єго оглянути.

Комітет міністрів і всїлякі комісиї радять; зачувати, що радять то о сих то о тих справах, але що урадили і як та який остаточно буде з того конець, ніхто не знає. Тож не дивота, що російска суспільність глядить на всї ті наради, укази і комісиї недовірчиво та уважає їх більше за політичну комедию, як за дїйстну працю для поліпшеня відносин в державі. Тепер для відміни розійшла ся через Париж чутка, що вибори до того якогось збору, який заповів цар в своїм указї до Булиґіна, відбудуть ся за два місяцї. По виборах буде октройований (накинений з гори) рід якоїсь конституциї установляючої дві палати; одна буде вибирана з народу, а членів другої буде іменувати цар. Але обі ті палати будуть мати лиш голос дорадчий, а всї справи як і доси буде рішати цар (додати до того потреба: та й єго урядники адміністративним порядком як доси).

З поля війни нема ще доси ніякої вісти, чи і як рішила ся битва під Мукденом; але за то не перестають надходити вісти о безнастанно лютих і завзятих борбах на цілій лінії. Парискіий „Journal" подає слїдуючу вість з поля війни, яку одержав від свого специяльного кореспондента з Мукдена під датою 7 с. м., 7 год. вечером: „Вчера відбували ся без перерви атаки і контратаки. Японцї здобули назад місцевість Дашіцао, котру їм Росияни були відобрали. Всї села на захід від Мукдена спустошено. Над рікою Гун російский ґен. Заціньский (?) відпер кілька сильних атаків японьских. По кождім атаку Росияни стягали трупи Японців, присипали їх землею і творили в той спосіб шанцї. (Такої лютости, просто зьвірства істория доси ще не записала! — *Ред.*) О 5 годині вечером почали Японцї випирати Росиян на північний захід від Мукдена. Чотири сибірскі полки кинули ся тодї на неприятеля мимо сильного огню і їм удало ся здержати похід Японців. Борба тота потягне ся без сумніву через цілу ніч. По обох сторонах страти вже більші як були під Ляояном.

Новинки.

Львів, дня 8-го марта 1905.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував официяла Намістництва, Леон. Шпгальского, ад'юнктом помічних урядів Намістництва і канцелістів Намістництва Стан. Урамка і Стеф. Верхратского официялами Намістництва, а Ів. Бона і Ант. Олеха секретарями повітовими. — П. Міністер скарбу іменував секретаря головної фабрики тютюну в Кракові Василя Ярмовича інспектором головної фабрики тютюну в Винниках, а директора уряду закупна тютюну в Борщеві Жигмонта Яклиньского секретарем гол. фабрики тютюну в Кракові.

— **Доповняючих промислових шкіл** було в Галичинї в минувшім шкільнім роцї 51. В сїм роцї війшли в житє дві нові школи: в Старім Самборі і в Кентах.

— **Величезні обманьства при бранцї** викрили власти в північній Угорщинї. У войскових кругах замічено від довшого часу з немалим здивованем, що з північно-всхідних сторін Угорщини число рекрутів зменшає ся з кождим роком. Наслїдком того міністерство угорскої краєвої оборони висдало в ті сторони міністерияльного секретаря Орляя для розслїдженя тої справи. Орляй провірив, що метрикальні книги жидівских громад були на великі розміри фальшовані, щоби обовязаних до бранки увільнити від войскової служби. В многих метрикальних витягах, предкладаних адміністрацийним властям, богато хлопців було записаних як дївчата, а при численних іменах находила ся дописка: „помер", хотяй дотичні особи жиють до нинї. Дальше жидівскі хлопцї, що мали 15 до 17 років житя, діставали метрики, в котрих дата уродин була посунена так далеко взад, що ті хлопцї зголошували ся як особи у віцї понад 20 років, наслїдком чого поборова комісия увільняла їх яко занадто слабих до войскової служби. Слїдство викрило, що в той спосіб від кільканайцятьох лїт увільнило ся від войскової служби около 10.000 осіб. Деякі часописи доносять, що в тих сторонах зібрано около 30.000 К, щоби Орляя перекупити, а коли то не удало ся, пробовано єго навіть отроїти. Власти зарядили против ведучих метрики дисциплїнарне слїдство, а ті, що увільнили ся від войска, мають за кару відбути пятилїтну войскову службу.

— **З Дрогобича.** Заходом читальнї „Просьвіти" на зварицкім передмістю в Дрогобичи відбуде ся дня 12 марта в міскій сали аматорске представлене фантастичної картини Лопатиньского: „Перший Горальник", з якого чистий дохід призначений на селяньску бурсу в Дрогобичи. Виділ читальнї доложив всїх заходів, щоби оно як найкрасше випало, а навіть замовив селяньску оркестру з Уличного, з'орґанїзовану о. М. Горницким. то-ж сподїє ся, що Всч. Духовеньство і інтелїґенция так місцева як і замісцева з огляду на гарну цїль явить ся як найчисленнїйше. Наколи би кому яка перешкода не позволила взяти участи в тім представленю, то просить ся о ласкаві лепти на селяньску бурсу на руки голови читальнї С. Грушкевича.

— **Крадїж в австрийскім посольстві.** З Берлина доносять, що незвістні злочинцї вдерли ся до тамошного австро-угорского посольства, роз-

---

гали публику, на котру складали ся найзнатнїйші і найбогатші круги. Бідні люди лиш рідко коли дістають подаґру. Величаве положенє серед Альп, сине озеро коло Лє Бурже зі своїми пароходами, прогульки долиною до ярів і водопадів коло Ґрезі годять ся якраз до того, щоби звабити і здорових купелевих гостий. Один має приятельку, другий жінку, тота любчика, той знов приятеля, котрий зі свого боку шукає веселого товариства жіночого. Всїх того рода людий було тут лиш дуже мало. Я подумав собі, що всї тоті люди приходили би сюди, як би їм подати достаточну нагоду забавити ся, розірвати ся, показати свої строї і брилянти, а передовсїм пускати в рух гроші. Старе касино було занадто старосьвітске.

Тодї прийшла менї одного дня щаслива гадка. Зараз коло того касина було велике місце, парк, серед котрого стояла вілля. Я пішов до властителя того місця і розповів єму мою гадку, що тут далось би завести знамените конкуренцийне підприємство. Що дня від полудня аж до слїдуючого рана всїлякого рода забави. А до того салї, в котрих можна би грати баккарата, за що би властитель діставав десяту пайку з кождого банку, який би гості заложили, а тоті гроші побиралось би яко платню за карти. Я сам хотїв за виконанє моєї гадки одержати становище інспектора при підприємстві. Чоловік той вислухав мене уважно. Але він мав дивне упередженє до карт і не хотїв мати ніякого дїла з грою. Через то була би, розуміє ся, розбила ся цїла істория. Наконець сказав він менї: „Коли знайдете спільника, котрий би уладив добру реставрацию і вів єї, коли від першого дня поставите оркестру і будете давати первордні представленя театральні, коли дальше постараєте ся о городника, котрий би з парку зробив город, і викажете ся, що будете мати достаточне число служби, то я вам відступлю мій ґрунт за сто тисячів франків річного чиншу". Я сказав вам тут число, котре неправдиве, але — —"

— Розуміє ся. То тайна вашого інтересу — сказав Мекдуф. — Але розповідайте дальше, старий друже!

— Властитель ґрунту — розповідав пан Сілля дальше — взяв відтак на себе виставити для мене вілю і уладити єї, зробити там театральну салю і сцену, а я мав єму заплатити річну амортизацию. Я не надумував ся довго, лиш вибрав ся шукати людий. За кілька місяців знайшов я вже таких, яких менї було потреба. А гроший у мене було тілько, що й перед тим, але мимо того винаймив я ґрунт і обовязав ся платити амортизацию. Я приймив оркестру і персонал театральний — а все не маючи анї одного франка в кишени.

Беатріса перецуджена видивила ся на него. „А щож були би ви зробили, як би вам було не удало ся?" — спитала она. Сілля засьміяв ся.

— О тім я нїколи й не думав, бо знав, що щось такого мусить удати ся серед всяких обставин. Коли дасьте людем забави і гру, мужчинам хороші женщини, женщинам елеґантних і грошеви тих панів а всїм разом вимівку, що они для поратованя здоровля перебувають в купелевім місци, котре природа надїлила цїлющою силою, то успіх мусить бути. Вже по першім роцї міг я не лиш все платити, до чого з'обовязав ся, але ще й розділяти значні суми межи моїх всїляких спільників. А так само й касиєр в салях гри зробив сам про себе знаменитий інтерес.

— Касиєр? — спитав я здивований. — Я гадав би, що то може бути який небудь ваш урядник. Він має стягати для вас дачку, тих 10 відсотків і на тім конець. Який же може він при тім робити ще окремий інтерес?

При тих моїх словах подивив ся пан Сілля на мене такими очима, як би хотїв менї сказати: Який ти, небоже, дурний, що ти таке говориш. — „Паноньку любий — відповів він менї зі сожалїнем — в пізнїйших роках, коли такса буда вже в руху, то чоловіком від каси може бути який небудь урядник. Але в перших початках був він для мене великою рибою, котрої я нашукав ся, одинокий чоловік з великими грішми, якого я міг знайти і там посадити. Для мого власного інтересу не треба було менї гроший. Але для великих грачів гроші мусять завсїгди бути. Кружок людий, в котрім не можна би було позичити грубих сум, розлетїв би ся борзо. Але коли десятьпроцентова дачка з кождого банку єсть нашим доходом, то треба старати ся о то, щоби банк був завсїгди повний. В грі не сьміє настати застоя, бо инакше не будемо мати ніякого доходу. Коли богаті люди, що програли, мусять чекати, аж їм прийдуть гроші з дому, коли би они мали через кілька днів ходити лиш на прохід, то ми би стратили дорогий час, або тоті люди таки би виїхали. Отже менї потреба було при касї такого чоловіка, котрий би обскубаним міг був дати поміч в їх потребі граня. В Монте Карльо, де банк сам грає, щось подібного не потреба.

— Отже то якийсь лихвар? — сказав я.

— Деж там, паноньку! — Сілля зробив при тім рух, котрим хотїв показати, що так не єсть. — Каса позичає даром. Але касиєр від часу до часу стає до спілки з котримсь із грачів, що закладають банк. Він має свої людий, що беруть банк за него, коли вже ніхто не хоче вкладати. Хоч би лиш длятого, щоби гра не кінчила ся. Нинї, що правда, того всего у нас вже не потреба. То були дитинячі хороби. Тепер наша каса видає лиш марки до граня, подібно як банк державний видає банкноти.

Мекдуф засьміяв ся. — Коби лиш ваше заведенє так само дїлало як банк французкий — а власти не робили би вам нїколи трудностий ізза того, що то заказана газардовна гра, що она вашим ремеслом?

— То було би неможливо — відповів Сілля. — Насамперед ми не граємо, відтак наші гості не грають на заробок, а по трете єсть вреці судовий вирок француского трибуналу, котрий каже, що бакарат не єсть газардовою грою.

били столи і шафи і позабирали важні документи. Заряджено слїдство, але вислїди єго держать ся в тайнї.

— **Із Станиславова** пишуть: Зарібник Птась прийшовши вечером по роботї до дому, положив ся до ліжка. Коли вже лежав в ліжку, розпочала ся між ним а жінкою домашна суперечка. В часї суперечки Птасьова розлючена вхопила стоячий на кухни баняк кипячої води і облила нею лежачого в ліжку Птася, в наслїдок чого потерпів він небезпечні попарення на грудях і плечах. Птася перевезено до шпиталю, де він помер. Переслуханий перед смертию, відмовив слїдчому судиї зізнань, не хотячи, як казав, позбавляти дїтий материньскої опіки.

— **Утеча вязня.** Призначений до вивоженя сьмітя на гору Клепарівску вязень карного заведеня Стефан Теленкевич або Менько, утїк вчера в незвістнім напрямі.

— **Два рази повішений.** Страшна сцена розіграла ся сими днями підчас вішаня одного убийника женщини в Бріджтан, в державі Ню-Джерзі північної Америки. Вісїльник по заложеню стричка відорвав ся від шибеницї і упав на землю з висоти 12 стіп. В очах кількох тисяч людий, що приглядали ся вішаню, почав качати ся по земли і страшно зойкати. Обурена публика зажадала, щоби нещасному дали вже спокій і пустили єго, однак судия заявив, що засуджений мусить потерпіти заслужену кару і сам подав катови стричок. І коли кат при помочи двох посїпаків таки зробив своє, публика кинула ся з криком на судию і мало не убила єго на смерть.

— **Самоубийства.** В Ярославі повісив ся в касарни артилериї вояк Григорий Трина. — В Сяноцї застрілив ся вояк 18 п. краєвої оборони Григорий Душатиньский. Причини в обох случаях незвістні. — Вчера рано відобрав собі житє у Львові Мариян Блажовский, асистент почтовий, заживши ціянкалї. Причина самоубийства доси незвістна.

Господарство, промисл торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 7 марта. Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·70; жито 6·40 до 6·60; овес 7·30 до 7·60; ячмінь пашний 6·90 до 7·10; ячмінь броварний 7·50 до 8·—; ріпак 11·25 до 11·50; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·80 до 10·—; вика 9·50 до 11·—; бобик 7·75 до 8·15; гречка 8·25 до 8·75; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 50·— до 80·—; конюшина біла 40·— до 70·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 25·— до 30·—.

Телеґрами.

Відень 8 марта. Президент мінїстрів др. Ґавч був нинї знову в урядї. О 9 годинї рано був др. Ґавч на приватній авдиєнциї у Єго Вел. Цїсаря.

Будапешт 8 марта. Партия независимости відбула вчера вечером конференцию, на котрій Кошут заявив, що в ситуациї не настала ніяка зміна. Нинїшне засїданє палати послів відкрив президент Юшт о 10 год. 30 хін. та подав до відомости, що ґр. Кольоман Естергазі зрезиґнував з достоїнства секретаря палати.

Варшава 8 марта. Новий ґен.-ґубернатор, ґен.-ад'ютант Максимович приїде тут дня 23 с. м. У всїх католицких церквах у Варшаві відчитано архипастирске посланиє варшавского архиєпископа взиваюче всїх вірних до спокою і працї.

Льондон 8 марта. Після вістий наспівших через Копенгаґу з Росиї побоюють ся там в найблизшій будучности грізних розрухів селяньских.

Петербург 8 марта. Комітет мінїстрів радив вчера над положенєм неправославних християньских віроісповідань в Росиї, над зміною закона в справі будови неправославних церков, основаня брацтв і монастирів, а відтак над карними постановами визначеними для духовеньства за науку релїґії в материнїй мові.

Льондон 8 марта. До „Daily Telegr." доносять з Токіо під вчерашною датою: Після депеш з Інкав здає ся, що головна сила Росиян уступила з під Фушуна (над рікою Гун на всхід від Мукдена. — *Ред.*) до Телїна. Страти суть значні. Всї російскі віддїли помічничі вислано через Мукден на північ. Куропаткін переносить свою головну кватиру. Япаньске ліве крило по завзятій борбі в понедїлок розложило свою кватиру на півночи від Мукдена. В недїлю віддїл япаньскої кавалєриї заатакував віддїл російский числячий більше як 1000 козаків коло Єнкату о 25 миль на північ від Сінмінтіна. Росияни втекли і полишили богато трупів. Ліве крило задної сторожі ґен. Куропаткіна в силї 20.000 людий знаменитого войска уступає взад.

Мукден 8 марта. (Бюро Райтера). О 2 год. рано (дня 7 с. м.) Япанцї заатакували російскі позициї над рікою Гун. Огонь артилєриї тревав без перерви, а досьвіта був вимірений на північ аж до дороги, що веде до Сінмінтіна. Звідтам вертають тепер ранені і хіньскі втїкачі. Привезено тут також часть ранених Япанців. Вздовж дороги, що веде з Мукдена до Сінмінтіна у великій віддали на півночи від міста чути відгомін борби, яка там веде ся.

Мукден 8 марта. (Бюро Райтера). Япанцї виконують дальше рух укружаючий армію ґен. Куропаткіна. Япаньскі віддїли посувають ся в сторону як Телїн. Тимчасом Росияни атакують дальше фронт япаньский. В недїлю в ночи заатакували Япанцї Шахопу, Ордаґу і Кандолізан на всходї. В центрум обі сторони удержали ся на своїх становищах, але на полудневім заходї Росияни уступають ся на другу лінію.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брюхович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·08 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята)

Відходять зі Львова.

До **Брюхович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята. 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Як то? — відозвала ся Беатріса здивована. — То не газардова гра?

— Трибунал заявив, що то гра, при котрій треба думати — пояснив Сілля. — Коли на пять карт купуєте одну або й не купуєте, то через вашу власну, самостійну волю зміняє ся може й цїла гра.

Він встав був і попращав ся з нами в надії, що лїтом буде міг повитати нас у себе і пішов.

— Щож той чоловічиско робить тут в Монте Карльо, коли має у себе дома своє власне жерело гри? — спитав я, коли він пішов.

— Дуже богато — відповів Анґлїєць. — Він навертає цїлу струю грачів з Рівієри на лїтні місяці до себе в Альпи. Він старає ся о то, щоби знайшли там тоті самі лиця жіночі, до котрих тут привикли, тоті самі страви і тих самих кельнерів. Він спонукує властителїв крамів, щоби они там в лїтній порі, коли тут замикають крами, отвирали свої філїї, так, щоби тамошні закупники знайшли там тих самих доставників і тоті самі крамничні дївчата, що тут. Він робить собі тут тиху, але успішну рекляму.

— А крім того — докинула Беатріса — він через довгі роки так дуже навик до тих лиць, які лїтом видить в Ез, що зимою єму якось маркотно, коли у него замкнено. Тут має він їх всїх коло себе. Єму здає ся, як би они творили єго родину.

А Мекдуф додав своїм рівнодушним способом: Але передовсїм приходить тут длятого, бо й сам грає дуже радо. Єго засада така: Грати та й другим дати грати — в першім случаю в зимовій порі, а в другім в лїтї.

За кулїсами в Монте Карльо.

Як в театрі, коли дивимо ся на сцену і видимо, як кулїси иноді в одній хвили зміняють ся, але не знаємо, що там діє ся поза ними і які там сили чи машини ділають, а видців бере нераз охота заглянути поза кулїси і подивити ся, як там виглядає, так і на тій сценї в Монте Карльо, що там називає ся домом гри або касином, ділають також всілякі сили, що держать все в руху, але там їх далеко труднїйше доглянути і зрозуміти, як всї ті машинериї в справедешнім театрі. А то цїкаві і дуже характеристичні річи. Ось кілька примірів того. Насамперед маленька сцена „за кулїсами" в самих салях гри; зібрана там публика єї не видить:

Двох панів найневиннїйше в сьвітї ходять по салях і стають на хвильку коло кождого стола, ніби придивляють ся грі. Один з них то урядник дому гри, а другий, той що такий блїдий з лиця і своїм одїнєм, своїми руками і своїм поведенєм подобає на якогось великого, високого роду пана, сидів ще перед кількома днями при тих столах і ставив тисячі на Трант е Карант. Коли він вчера поставив скромненько на рулєту пять франків, могли вже всї, що єго близше знали, здогадувати ся, що він вже „в послїдних судорогах." Нинї він вже в крайній нуждї, не має анї що їсти, анї де подїти ся, анї з чим виїхати туди, де може ще для него послїдна надія. То єго послїдний ніби прощальний прохід по салях касина. Банк купив для него білет на виїзд за границю, дасть ще й трохи гроший на дорогу, але мусить насамперед забезпечити і переконати ся, що він дїйстно програв всї свої гроші. Коли він так ходить з урядником по салях, мусять єму добре придивити ся всї крупєри і контрольори та дати урядникови тайним знаком знати, що він дїйстно грав. Аж тодї дістане він дар з ласки банку і може собі піти чи поїхати, куди єго очи поведуть.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).